

Myslím, že práve slová sv. Otca Františka vystihujú situáciu, v ktorej sa momentálne nachádzame a čím každodenne žijeme. Hromadná nákaza - koronavírus - je základnou témou nie len v Bolívii, ale v celom svete. Aj keď všetci vieme, ako vplýva nákaza na ľudstvo, každá krajina ju prežíva odlišne, konfrontuje vírus rôznymi opatreniami.

“Nech sa otvorí srdce toho, ktorý má, aby sa naplnili prázdne ruky toho, ktorému chýba to najzákladnejšie.” (Pápež František)

Kým sa cez sociálne siete šírili informácie o nebezpečnom víruse, ktorý alarmuje Čínu, postupne Európu, tu v Amerike, sme tomu nedávali zvláštnu pozornosť. V Bolívii sa začalo so striktnými opatreniami hneď pri prvom potvrdenom prípade Covid-19. Písal sa deň 12.marec. V médiách hlásili, že prvým prípadom je 65 ročná žena v Oruro. Oruro je stredne veľké mesto, v ktorom sme 15. januára tohto roku založili novú komunitu Misijných sestier Služobníc Ducha Svätého, ktorej členkou som aj ja spolu s dvomi spolusestrami.

V spomínaný deň som cestovala do Santa Cruz na stretnutie sestier našej provincie (čo je približne 14 hodín cesty autobusom). Netušila som, že v priebehu jedného dňa sa situácia môže vďaka jednému prípadu koronavírusu úplne zmeniť. Pricestovala som do Santa Cruz a začala sa šíriť informácia, že sa od 15.marca uzatvorí mesto Oruro, nebude možné cestovať - teda ani z Orura ani sa vrátiť. Takže som sa po príchode do Santa Cruz čo najrýchlejšie pobrala do Oruro, aby som sa tam vôbec dostala. A naozaj, prišla som 14. marca večer domov a od 15. marca už nefungovala žiadna doprava. O dva dni nato, sa uzatvorili všetky letiská, autobusové stanice, školy, pracoviská a Bolívia začala dvojtýždňovú karanténu. Rada by som tu vysvetlila, čo znamená karanténa v Bolívii. Lebo je odlišná od tej, ktorá sa žila na Slovensku. Karanténne opatrenia Bolívie sú: okrem toho, že je všetko zatvorené, môžeme vychádzať na nákup iba raz v týždni, a to nie v ktorýkoľvek deň. Nakúpiť sa dá v deň, ktorý prislúcha číslu ukončia občianskeho preukazu. Polícia a vojaci kontrolujú pri vstupe na trh občiansky preukaz. Ak sa vyberieš do mesta v deň, ktorý ti neprislúcha a polícia to zistí, okrem zaplatenia pokuty ťa zatvoria na 8 hodín. Je úplný zákaz akejkoľvek dopravy, už či mestskej, medzimestskej, či taxíkov. V prípade potreby, ako napr. pohybovanie sa autom z dôvodu dopravy potravín, humanitárnej pomoci, zdravotnej pomoci, je potrebné žiadať si povolenie od vlády prostredníctvom formuláru online. A napísať žiadosť neznamená, že ju automaticky schvália. My čakáme schválenie už 2 týždne a myslím, že žiadne nedostaneme. Opatrenia sú dosť striktné hlavne kvôli tomu, že tu nie je takmer žiaden zdravotný systém, nemocnice nie sú pripravené, respiračné prístroje nemáme... A čo je smutné a asi nikde vo svete sa nemôže stať, iba v Bolívii, že ľudia protestujú pred nemocnicami, aby tam nedoviezli pacienta s koronavírusom. Jednoducho zablokujú vchod a nedovolia prístup. Myslím, že mnohí z nás to nechápeme, preto sa ani nepokúšam o vysvetlenie. Jednoducho takto tu fungujeme.

Po prvých dvoch týždňoch karantény sa zhodnotilo, že je potrebné predĺženie aspoň do 15.apríla. Ľudia začali byť nervózni, lebo mnohí nemajú stále zamestnanie, zarábajú si

z predajov na trhu, a z práce, ktorú si hľadajú v konkrétnom dni. Mnohým došli zásoby, finančné prostriedky a nebolo z čoho nakúpiť. Situácia začala byť dosť alarmujúca.

Pár dní pred začatím karantény, som prevzala riadenie Diecéznej charity. Netušila som, čo všetko nás čaká zvlášť v týchto náročných chvíľach... ako komunita na novom mieste pôsobenia, nepoznáme takmer nikoho, nemohli sme začať pracovať na miestach určenia. Vidiac však túto situáciu, v ktorej mnohí ľudia z periférnej časti mesta kričia o pomoc, lebo sa nemajú ako dostať do mesta na nákup a vlastne ani nemajú z čoho nakúpiť, sme začali najskôr farskú charitu, kde sa rozdávali základne suché potraviny, ako ryža, cukor, cestoviny, olej a pod. Neskôr, keď aj po 15. apríli sa predĺžila karanténa do konca apríla, sme sa pustili do tvrdej práce ako Diecézna charita. Všetky zásoby suchých potravín sme rozdelili do tašiek pre chudobné rodiny. Aj vďaka dobrodincom, sa do dnešného dňa dostalo humanitárnej pomoci viac ako 1500 rodinám. Nebolo jednoduché identifikovať miesta, kde je značná chudoba, keďže takmer nikoho nepoznáme, ale tu sa ukázalo, ako Boh má svoj plán s tými, ktorí chcú pomôcť. Vďaka kňazovi našej farnosti sme sa „skamarátili“ s policajtni a hasičmi, ktorí nás sprevádzajú na miesta potreby. Ako som už spomínala, nemáme ani len dovolenie používať auto na rozvoz humanitárnej pomoci, preto je dôležité, aby sme každý náš výjazd skoorinovali s políciou alebo hasičmi. Na rôzne miesta sme sa presúvali minimálne 2 autami, jedno policajné a druhé charitné. Po čase sa polícia dostala do úzkych, keďže nákaza postihla aj ich a zo dňa na deň, bolo poslaných do karantény 40 policajtov. Už nám nemohli poskytnúť auto. Ale nechceli nechať túto spoluprácu s charitou, lebo sa naozaj vidí potreba ľudí po každodennom chlebe. Od určitého momentu nás začali sprevádzať motorkami. Spolu sme tak mohli pomôcť mnohým rodinám. Pre mňa osobne je táto skúsenosť veľmi silná a emotívna. Zvyčajne políciu vnímame ako nebezpečenstvo, výstrahu... tu som však pochopila službu polície. Riskovať svoje životy kvôli zdraviu nás všetkých.

Karanténa sa neskončila ani 30. apríla. V Oruro sa prijali ešte striktnejšie opatrenia a do 10. mája sa uzatvára úplne. Čo znamená, že už nie sú otvorené ani obchody, ani trh, ani banky. Je celkový zákaz vychádzania z domu. Netuším, ako to tento týždeň zvládneme, ale viem, že nás čakajú náročné chvíle, týždne a mesiace po skončení karantény. Budeme musieť bojovať s chudobou a je potrebné sa na to pripraviť.

Posledné týždne sme vyzývali ľudí k solidarite, aby sa vedeli podeliť aj s málom, pretože je mnoho tých, ktorí nemajú ani to málo. Čo prinesú ďalšie dni, zatiaľ nevieme. Všetko je v Božích rukách. Ďakujeme Bohu za zdravie, za každodenný chlieb, a vážme si každé stretnutie s blízkymi, podanie ruky či objatie, ktoré nám v týchto chvíľach veľmi chýbajú. Kiežby sa po skončení pandémie stal svet o čosi lepším.

Modlíme sa vzájomne za seba

Sára Tokarčíková, SSpS

Fotografie nájdete [na stránke](#) Misijných služobníc Ducha Svätého.

Misionárka sestra Sára sa zdieľa o situácii v meste Oruro v Bolívii

The post [Misionárka sestra Sára sa zdieľa o situácii v meste Oruro v Bolívii](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)